

NICULESCU **kids**

FLORENTINA CHIFU

Zece îngeri mititei

lecturi pentru copii
6-14 ani

Florentina Chifu

Zece îngerii mititei

Lecturi pentru copii 6-14 ani

Ilustrații: Done Stan

Prefață: Ana Dobre

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

© Editura NICULESCU, 2018
Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România
Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83
E-mail: editura@niculescu.ro
Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro
Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro
Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: *Liliana Scarlat*
Tehnoredactor: *Lucian Curteanu*
Coperta: *Carmen Lucaci*
Ilustrații: *Done Stan*

Tipărit la Tipografia REAL

ISBN 978-606-38-0208-9

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU. Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România.
E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

RUGĂ PENTRU NATURĂ

Îngerul meu cu voce măiastră
Peste păduri zboară-n zarea albastră.
Vino la geam, mă binecuvântă!
Și la fereastră o pasăre cântă.

Îngerul meu cu rază-aurie
E-un curcubeu rătăcit pe câmpie.
Vino în taină, mă luminează!
Și în grădină un flutur veghează.

Îngerul meu cu blândă aripă
Trece oceanul cu valuri de-o clipă.
Vino senin, cu mine plutește!
Și un delfin peste val se ivește.

Când peste câmp, grădină sau ape
Fluturi, delfini, păsări vor fi aproape,
Nu le răpi fărăma de viață!
Poate că-s îngeri ce lumea răsfăță.

RUGĂ PENTRU MAMA

Doamne, dă-i zile cu soare,
Fără nori și întristare,
Îngeri cu-aripi de petale
Să-i trimiți suavi în cale.
Dă-i o rază aurită
Când de griji e copleșită,
Îngeri cu-aripa ușoară
Să-i ridice din povară,
Mângâie-i ca un sfânt tată
Fruntea, tâmpla-mbrobonată.
Glasul Tău să Îl audă
Și neobosita-i trudă

Har să-și afle și răsplată,
Dă-i odihna meritată
După ceasuri lungi de muncă,
Haina crinilor din luncă,
Rodu'-albinei din grădină,
Sănătate și lumină.
Și mai dă-i, Doamne, răbdare,
Caldă binecuvântare,
Cu drag să mă crească mare.

RECUNOȘȚINȚĂ

Îți mulțumesc pentru izvorul
Ce din adânc a sfredelit
Și-n codri-adânci a înflorit
Să-și poarte spre câmpie sporul.

Pentru fiorul dimineții
Ce ochiul minții mi-a trezit
Și pentru ploaia ce-a venit
Cu taina rodului și-a vieții.

Pentru copacul ce frământă
În seva lui sclipiri verzui,
Pentru apusul de pe grui
Ce zări albastre înfierbântă.

Doamne, de stânci, de pietricele
Tot mulțumire îți grăiesc,
Dar cel mai mult îți mulțumesc
De zâmbetul măicuței mele.

CUM SE ÎNDREAPTĂ O MINCIUNĂ

Seara coboară ca pe o scară liniștită. Îngeri cu haina aurită ȝes peste cerul fără nor dantelăria stelelor. E-atâta pace-n depărtare! Nu mai e trează nicio floare, iar păsările-n cuiburi mici visează râme și furnici.

Chiar și pisiul Smântânică doarme pe-un braț de levănȝică, iar laptele ce îl visează Calea Lactee luminează.

Mama-i plecată, iar bunica doarme senină, la fel ca pisica. Matei nu își găsește locul, nu îi mai place cartea și nici jocul. A spart o vază, vrea să spună când adevărul, când o minciună. Târziu s-a decis să îi scrie mamei pe o foaie de hârtie un bilet înduioșător și așa să scape mai ușor. Stă la birou și se gândește biletul cum îl meșterește: ca orice urmă să o șteargă și mamei la inimă să-i meargă.

Îngerul Adevărului, care știe tot ce se întâmplă, îl vede cu mâna la tâmplă și îi șoptește printre suspine:

— Serie adevărul, e cel mai bine!

Matei se face că nu-l aude, începe puțin să asude, dar scrie scurt și hotărât, (nu-l ia în seamă pe înger, ce urât!):

Dragă mămică,

Eu aș vrea să-ȝi mărturisesc ceva: s-a spart o vază-n lipsa ta. Și, știi, copilul tău iubit are un respect deosebit pentru adevăr. Tu m-ai crescut să fiu cinstit, neprefăcut! Sufletul tău curat de mamă nu se-ndoiește, n-are teamă că te-aș minȝi dac-am greșit, doar ca să scap nepedepsit!

Tu crezi că sunt nevinovat. Nu eu am spart vaza unicat!

Matei se duce la culcare fără de griji sau remușcare.

Îngerul Adevărului, dezamăgit, rostește trist:

— Ce ipocrit!

Și cum prin preajmă se afla Îngerul Ortografiei cu știința sa, îl vede supărat și se grăbește să-i spună:

— Nu fi trist! Îndreptăm imediat această minciună!

Apoi așază, cum el știe, doar două semne pe hârtie.

Sosește mama și citește biletul care o uimește. Și, când ajunge la sfârșit, nu-i vine-a crede ce-a citit. Biletul arăta așa:

Dragă mămică,

Eu aș vrea să-ți mărturisesc ceva: s-a spart o vază-n lipsa ta.

Și, știi, copilul tău iubit are un respect deosebit pentru adevăr.

Tu m-ai crescut să fiu cinstit, neprefăcut! Sufletul tău curat de mamă nu se-ndoiește, n-are teamă că te-aș minți dac-am greșit, doar ca să scap nepedepsit!

Tu crezi că sunt nevinovat? Nu, eu am spart vaza unicat!

Mama zâmbeste, de vază nu-i pasă, intră în odaia lui Matei voioasă. Și lângă el pe pat se așază, apoi cu drag îl îmbrățișează. Matei se întoarce cu mirare, ce să facă acum oare? Să se prefacă în continuare? Și somnoros, timid, rostește:

— Mi-e somn! și cască șmecherește.

— Matei, te admir pentru ce ai făcut, greșeala ți-ai recunoscut!

Mă bucur că îmi dovedești că adevărul îl iubești. Și nu-i ușor ca să găsești curaj să spui tot ce gândești, să recunoști că ai greșit, să fii corect pân' la sfârșit. Sunt mândră că ești fiul meu și așa să te comporți mereu! Acum te las și îți spun cu dor: Noapte bună, somn ușor!

Matei răsuflă ușurat, căci adevărul l-a eliberat. Și-atât de bine s-a simțit că s-a mirat: „De ce am mințit?” Apoi, timid, a întrebat:

— Dar, mamă, cum de ai aflat? Și-n sine gândurile-adună:

„Eu, totuși, am scris o minciună!”

— Ești somnoros și ai uitat. Mi-ai scris biletul așteptat, frumos și înduioșător. Mergi la culcare, puișor!

Matei deloc nu înțelege, misterul mâine-o să-l dezlege, dar sufletul i s-a înălțat, spune apoi cu gând curat și încheie acest dialog:

— Mămico, iartă-mă, te rog!

Mămica îl îmbrățișează, Matei adoarme și visează cum doi îngeri frumoși și blânzi, cu ochi albaștri și profunzi, zâmbesc la căpătâiul lui și-i zic:

— Doar adevărul să îl spui, minciuna-i mare inamic! În adevăr să crești, pui mic!

Și-așa cum ați văzut aici, voi, copilași mai mari, mai mici, îngerii toți grăbiți se adună când un copil spune-o minciună, ca s-o îndrepte împreună!

SALATA DE FRUCTE

Într-o vară am avut un vis,
Eram într-o grădină ca-n paradis.
Și pomi roditori, de miresme-ncăreți
Se unduiau în belșug cufundați.
Cireșul își aplecă roadele-nfocate:
— Copile, mănâncă pe săturate,
Cireașa îți va dărui bunătate!
Am mâncat o cireașă zemoasă,
Dar caisa mi se părea mai gustoasă,

Iar caisul cu-o coroană-nfoiată
 Mi-a spus: — Haide, gustă odată!
 Ia trei caise mari, acrișoare
 Și vei fi înzestrat cu răbdare!
 Gutuiul nu s-a lăsat mai prejos:
 — Vino, copilul meu pofticios,
 Și ia o gutuie mare, aurie
 Și-n viață vei avea parte de dărnicie.
 Nu mă puteam hotărî ce s-aleg
 Când piersicul spuse: — Nu înțeleg
 Cine n-ar mânca două piersici bune
 Ca să aibă mereu înțelepciune?
 I-am dat dreptate și din piersică am mușcat,
 Dar un alt pom generos m-a chemat
 Și m-a îndemnat cu-o privire:
 — Ia o pară galbenă ca o licărire
 Și vei avea parte de iubire!
 Mi-a plăcut para. Din depărtare
 M-a chemat o plantă târătoare,
 Care mă tot ruga insistent:
 — Mănâncă un pepene succulent
 Și-n viață vei fi răsfățat cu talent.
 Vărgatul era însă prea mare,
 M-am hotărât să-l iau la plecare.
 Și, totuși, am simțit dintr-o dată
 Că lipsea un pom din grădina fermecată.
 — Ai ghicit, spuse părul ce-nțelesese,

Nu ai văzut mărul cu mere alese!

— Și acestea, pe cât știu, sunt interzise?

I-am zis amintindu-mi cum îi gonise

Dumnezeu pe Eva și pe Adam.

— Nicidecum, spuse pomul cu mere pe ram,

Poți să mănânci câte vrei deodat'

Și din grădină nu vei fi alungat,

Dar dacă ai apucat să guști mărul

Vei spune toată viața doar adevărul!

M-am trezit din vis dându-mi seama

Că mă cheamă la masă mama.

— Hai, grăbește-te, vino îndată!

Am pregătit din fructe o salată!

— Are piersici, cireșe, caise și pere?

— Are de toate în afară de mere!

— Ca să fiu sincer, să-ți spun un adevăr,

Nu-mi place salata cu fructe fără măr.

Și i-am povestit cu grăbire

Visul meu – dragă amintire.

Și atunci, mama mi-a spus cu iubire:

— Aleargă într-un minut sau mai puțin

Să iei mere de la magazin.

Fiindcă știu că visul tău te învață

Că poți să ai toate darurile în viață,

Ele dispar sau se împuținează

Dacă adevărul nu le luminează!

FURNICA ROZICA

A fost odată ca niciodată în grădina parfumată de flori, care mai de care mai de soi, o cetate mică numită mușuroi. Locuitorii săi nu stăteau o clipă degeaba, erau înrudiți cu graba și urzeau mereu cu răbdare chiliuțe, chilioare pe sub pământ meșteșugite și împletite ca să-mbine cămări calde în ciorchine. Locuitorii cetății erau mici și purtau numele de furnici. Și în această colonie munca era pe primul loc, nimeni nu avea timp pentru joc, fiecare muncea cu seriozitate săpând cămăruțe sau adunând bucate.

Și, în această familie uriașă, s-a născut într-o zi o furnică roz, gîngășă. Pentru că era atât de plăpîndă, mică și pentru că avea această culoare, lucru neobișnuit pentru o furnică, a fost numită Rozica.

Dar timpul trecea lăsând în urmă amintiri o mie, iar furnicuța trebuia să-și aleagă o meserie. Mai întâi a avut grijă de larve și pupe hrănindu-le zilnic cu sucuri și supe. Pe timpul nopții trebuia să mute ouăle și larvele adânc în mușuroi ca să le ferească de frig, de ploi și ca să nu înghețe sloi. În timpul zilei le muta în partea de sus ca să aibă căldură în plus când soarele mușuroiul încălzea și furnica Rozica larvele le hrănea. Dar puii plângeau toată ziua de foame, de somn, că îi doare burtica și tare greu îi era furnicii Rozica. Așa că a hotărât să se reprofileze: să sape tuneluri, să repare spărturi, pentru cuib să lucreze. Și de munca aceasta nu i-a fost frică, deși era cam mititică. A săpat cu spor ca să arate tuturor că poate fi la fel de voinică și de muncitoare ca oricare altă furnică. Și nu s-a făcut de ocară,

dar, după câteva zile, tot corpul a început să o doară și avea febră musculară. Cel mai mult o dureau fălcile lungi și late, folosite mult la galeriile săpate. Se mișca mai greu, rămânea în urmă mereu.

— Haide, Rozica! îi spunea cu reproș sora-furnica. La săpat mai mult ne încurci și din urmă nu poți să ne ajungi!

— După ce că ești roz, mai ești și înceată, pentru colonie ești o pată! îi zicea o verișoară scandalizată.

— Totul pe lume e negru, precum se știe, așa cum ne-au spus învățați o mie, iar tu ești, cum spun ei, oaia roz din colonie! mai adăugă o mătușă îmbătrânită, căci, precum v-ați prins, Rozica era cu toate furnicile din mușuroi înrudită.

— Așa roz cum e, o ținem în mușuroi ca să ni-l lumineze, nu ca să lucreze! râdeau și alte furnici, aruncând vorbe usturătoare ca un bici.

— Pe lume totul e negru, negru ca o... furnică! Numai ea s-a nimerit să fie roz și, pe deasupra, și mică! spuse o furnică usturătoare ca o urzică.

Tare mult mai plângea Rozica, suspina și se tânguia pentru că la fel ca ele nu era. Și se gândea în mintea ei că nu poate fi toată lumea întunecată și în negru îmbrăcată.

Trebuie să mai fie și altceva și prima dovadă că avea dreptate era chiar ea, așa cum era și oaia despre care tocmai se vorbise. Dar cine oare o întâlnise?

— Dacă aș putea să găsesc această oaie, sora mea mică și vioaie, n-aș mai fi singura ființă roz de pe lume, n-ar mai face pe seama mea glume, le-aș arăta că lumea poate fi și așa.

A doua zi renunță la slujba de săpător, crezând că își alege ceva mai ușor: să care ce era de prisos, adică gunoi, afară din mușuroi. Slujba aceasta nu era ușoară, era foarte obositoare, nu stătea o clipă pe loc, îi oboseau toate cele șase picioare și mandibulele, adică fălcile folosite din nou ca să care. Dar speranța că va întâlni afară din mușuroi

oaia cea roz sau alte ființe de aceeași culoare îi dădea putere să care. Ieșirile din mușuroi erau scurte, lăsa bagajul în locul amenajat, doar scoatea antenele afară și trebuia să se întoarcă iară. Odată a zărit o pasăre neagră, cu aripi întunecate, și a fugit speriată în cetate.

— Ce să fac? Să le dau dreptate? Că totul pe lume e negru și închis la culoare? Nu pot să cred, lumea ar fi prea monotonă și tristă dacă altceva nu mai există.

Cum nici meseria aceasta nu i se potrivea, a hotărât că o va schimba.

A doua zi, porni afară din mușuroi pe post de culegătoare ca să aducă mâncare.

Simți dâra lăsată de suratele ei cu o zi înainte și o urmă cuminte.

Era semn că, urmând această cărare, va găsi cu siguranță mâncare. Mergea printre tulpini de

plante mici care păreau adevărate păduri pentru furnici. Iar pădurea este întunecată, din ea nu poți vedea soarele niciodată. Așa că Rozica se abătu din drum, urcă pe o movilă înaltă și simți cum sufletul îi saltă. De acolo putea vedea bine răsăritul de soare – o explozie de lumină și culoare. Râuri trandafirii își topeau undele în valuri aurii, luminând oceanul nemărginit al cerului. Rozica își coborî privirile peste câmpul luminat de soare și rămase fără suflare. Buchete de cimbrișor își unduiau florile roz parfumate, câteva garofițe la fel colorate se lăsau de vânt legănate, nalba își înălța florile roz către soare, iar rochița-rândunicii își împletea tulpinile mlădii în jurul ei, într-o îmbrățișare plină de candoare.

În depărtare, un măceș îmbrăcase haină de sărbătoare cu flori din voal roz străveziu deschise până târziu. Iar un ciulin își strecura cupa plină de ace roz prin rămurișul des ca să iasă în evidență și la lumină, mai ales.

Bucuria furnicii nu cunoștea margini.

— Știam eu că am dreptate! Ce multe culori adunate! Și atâtea flori, pietricele, raze de soare roz aliniate! Nici nu mai e nevoie să întâlnesc oaia cea roz ca să le dovedesc furnicilor din cetate că am avut dreptate!

Și, în timp ce striga, pe lângă ea chiar trecu o oaie, nu prea vioaie, dar destul de înțeleaptă ca să-i dea îndrumare dreaptă.

— N-ai să găsești niciodată o oaie roz! îi spuse ea încruntată.

— De ce nu? spuse furnica mirată.

— Pentru că nu există așa ceva.

— Și cine ești dumneata?

— O oaie, dar după cum vezi, sunt albă!

— Furnicile, rudele mele, mi-au spus că toată lumea e neagră, iar eu sunt oaia roz din colonie, așa că o astfel de oaie trebuie să fie.

— Nu e adevărat! Mi-am trăit viața printre oi și știu mai bine! Furnicile au ce au cu tine, pentru că ești altfel și ele consideră că nu e bine. Printre noi există o vorbă: „oaia neagră din turmă” atunci când unei oi nu-i mai dai de urmă, fuge, se-ascunde și cioba-

nul nu știe unde. Este oaia pierdută, care face probleme mai târziu sau mai devreme. E altfel decât celelalte la mers și la purtare și, bineînțeles, la culoare. Dar pentru că furnicile sunt negre toate și tu ești altfel, cum se știe, ai devenit „oaia roz din colonie”.

— Am înțeles și știu ce să fac. Astfel pe toate le împac. Îți mulțumesc pentru că m-ai făcut să înțeleg, acum știu ce drum să îmi aleg.

Și se întoarce la cuib încărcată, dar nu cu mâncare, cum ar crede colonia toată, ci cu petale parfumate, coji de alune, frunze catifelate. Apoi dispăru câteva zile până când, câteva furnici agile, au descoperit-o ascunsă într-un colțișor și muncind de zor.

— Ce ai făcut aici? au întrebat ele curioase. Sunt atât de frumoase!

— Am adus culorile în mușuroi! Am făcut haine pentru voi, ca să vă dovedesc că în lume e un curebeu de culori! Pentru tine am făcut o rochie din petale albastre de cicoare ca să strălucești în soare!

— Albastru! Ce frumos strălucește! Rochia ta mă uimește! Și cicoarea este atât de frumoasă încât pare o crăiasă! spuse o furnică verișoară bucuroasă.

— Iar ție, adăugă Rozica, ți-ar sta bine cu o fustă din frunze verzi de busuioc ca să ai la cules noroc! Iar la bluza din flori mici de iasomie se potrivește această pălărie din coajă de alună brună. Mai am și o fustă lungă din petale galbene de sulfină strânsă pe talie cu o curea din tulpină de glicină. Probeaz-o!

— Ce haine minunate! Și atâtea culori îmbrățișate! Eu credeam că totul este negru pe lume! Iar tu ai făcut rochii și costume cu atâtea modele și culori, încât părem și noi ca niște flori! spuse o furnică devenită acum amică.

— Un șal fin din frunză de arin se asortează la rochia albă din petale de crin.

— Eu le vreau pe amândouă, ca să par ca nouă și nimeni să nu mă mai recunoască!

— Iar pentru mine, ca toate furnicile să mă iubească, zise Rozica, am făcut o rochie neagră din petale de petunie, moi! Astfel îmbrăcată o să fiu ca voi!

— Nu, Rozica, spuseră furnicile. Nu trebuie să fii ca noi. Am greșit crezând că lumea este într-o singură culoare. Ce gafă mare! Și că toți trebuie să fie la fel ca noi, fiindcă suntem mai de soi. Lumea este un loc minunat care își arată frumusețea în chipuri felurite, în mii de culori zugrăvite și fiecare este frumos în felul lui: roz, verde, albastru sau gălbui.

— Îți mulțumim că ne-ai adus culorile din toate patru zărilor și ne-ai arătat că am fost plămădiți ca să fim diferiți, pentru a ne completa unii pe alții în mod strălucit și pentru a face lumea un loc fericit, adăugă o furnică tinerică.

— Haide să-i arătăm și reginei tot ce ai lucrat, spuse o furnică voinică. Să pregătești ceva și pentru ea neapărat!

— Am lucrat o rochie cu trenă din floare de nalbă șatenă strânsă cu o cingătoare din flori de lăcrămioare. I-am făcut cercei din petale de gențiene, iar la gât va purta un șirag de flori de sânziene.

Regina a fost foarte încântată și a probat rochia îndată, iar toată colonia a venit să o vadă mai ceva ca la o paradă!

Iar Rozica zâmbea fericită, înconjurată de furnici și îndrăgită pentru că furnica roz viața le-a schimbat. În permanență avea ceva de creat și era foarte solicitată de colonia toată. Acum nu mai era singurică, era cea mai iubită furnică!

— Ai putea să-mi faci o brățară din aceste semințe de mei? o întreba o furnică ce avea roșii cercei.

— Sigur că da! Ce bine te-ai orientat! Poți avea o brățară frumoasă, iar la iarnă și ceva de mâncat!

— Și eu aș vrea din floare de angelică să-mi faci repede o bonețică! spuse nerăbdătoare o altă furnică, ce purta un guleraș din petale de toporaș.

— Dar și eu am stat la rând și vreau o tunică din petale de viorică, spuse agitată o altă furnică.

— Și eu vreau același lucru! Dar tunică mea să nu semene cu a ei, să fie diferită!

— Sigur că da, răspunse Rozica înveselită.

Ea avea răbdare cu fiecare și le făcea mereu haine noi, încât în fiecare zi era sărbătoare în mușuroi. Și toate furnicile se înțelegeau foarte bine, pentru că respectau pe oricine.

Iar, dacă din ouăle delicate mai ieșeau rareori pui portocalii, maro sau verzui, furnicile nu erau furioase și strigau bucuroase:

— Ura! Din nou o furnică altfel colorată! Nu ne vom plictisi niciodată!

Și sigur că nu se plictiseau, pentru că Rozica făcea toată ziua haine din frunze aurii pentru pui trandafirii, haine din flori portocalii pentru furnici ruginii, haine din violete pentru furnici negre cochete, haine de soi pentru întregul mușuroi.

CUPRINS

Zece îngeri mititei și poveștile lor minunate	5
RUGĂ PENTRU NATURĂ	9
CĂSUȚA DIN COPAC	10
ÎNGERUL LECTURII	12
WISE CU SCLIPICI	14
POEZII CU AROMĂ DE CIOCOLATĂ	16
RUGĂ PENTRU MAMA	18
RECUNOȘȚINȚĂ	19
LA JOACĂ	20
ARIPI DE ÎNGER	24
ISPITĂ DE CIOCOLATĂ	25
RUGĂ DE CRĂCIUN	26
CUM SE ÎNDREAPTĂ O MINCIUNĂ	27
MAICA PREASFÂNTĂ NE VINDECĂ	30
RUGĂ PENTRU BUNICA	31
LECȚIE CU ÎNGERI MICI	32
GALBENE LUMÂNĂRELE	34
POVESTE CU STROPI DE PLOAIE	36
FRATE, CODRULE	39
ÎNGERII PĂDURII	40

GÂNDUL BUN	42
SALATA DE FRUCTE	43
FURNICA ROZICA	46
FII BUN	54
IERTARE	55
POVESTEA FULGULUI DE NEA	56
O POVESTE CU MAGIE	57
UN ÎNGER PENTRU FIECARE	62
OASPETE DRAG	63
ULTIMA NOAPTE DIN AN	64
RUGĂCIUNE PENTRU CALEA VIEȚII	66
TATĂL MEU	67
ÎNGERAȘ PENTRU COPILAȘ	68
ÎNGEREI CU PORUMBEI	70
DE-A V-AȚI ASCUNSELEA	72
LECȚIE PE FOI DE VARZĂ	73
JUCĂRIE DE LUT	76
MĂRȚIȘOR PENTRU MAMA	78

